

Czas przed Chrystusem

Autor: Randolph Dunn

„Na początku Bóg stworzył niebo i ziemię. Teraz ziemia była bezkształtna i pusta, ciemność panowała nad powierzchnią głębin, a Duch Boży unosił się nad wodami. I Bóg powiedział: «Niech stanie się światłość » i zrobiło się jasno.” Jan w pierwszym rozdziale stwierdza: „Na początku było Słowo, a Słowo było u Boga i Bogiem było Słowo. On był u Boga na początku. Przez Nie wszystko się stało, a bez Niego nie powstało nic, co by się stało”. było zrobione.” Jedyną rzeczą, którą człowiek wie o początku, jest to, co Bóg postanowił mu objawić. Teorie „uczonych ludzi” są niepotwierdzone i często sprzeczne z tym, co zostało ujawnione.

Ostatni dzień stworzenia jako zapisy: „Wtedy rzekł Bóg: Uczynimy człowieka na nasz obraz, podobnego do nas i niech panuje nad rybami morskimi i ptactwem powietrznym, nad bydłem i nad całą ziemią i nad wszystkimi stworzeniami poruszającymi się po ziemi. Stworzył więc Bóg człowieka na swój obraz, na obraz Boży go stworzył: stworzył mężczyznę i kobietę”. To stworzenie różniło się od wszystkich innych Jego stworzeń, ponieważ człowiek został stworzony na podobieństwo Boga, na Jego obraz. Człowiek nie jest dokładną kopią Boga. Człowiek został stworzony z ciała i krwi, podczas gdy Bóg jest duchem.

Bóg umieścił człowieka pośród reszty stworzenia, aby panował nad nim i miał nad nim władzę. Kazał temu człowiekowi, Adamowi, pracować i się o to troszczyć. „I Pan Bóg nakazał człowiekowi: «Możesz jeść ze wszystkich drzew w ogrodzie, ale z drzewa poznania dobra i zła nie wolno ci jeść, bo gdy z niego spożyjesz, na pewno umrzesz».”

Diabeł przybrał postać węża, aby kusić Ewę i okłamywać ją. „Kiedy kobieta zobaczyła, że owoc tego drzewa jest smaczny i smaczny dla oka, a także pożądany do zdobywania mądrości, wzięła i zjadła. Dała też trochę swemu mężowi, który był z nią, a on zjadłam to.”

Jakub tak definiuje proces kuszenia: „lecz każdy ulega pokusie, gdy zostaje odciągnięty i zwabiony przez swoje złe pożądliwość. Następnie, gdy pragnienie pocnie, rodzi grzech, a grzech, gdy dorośnie, rodzi śmierć.”

Dla Ewy owoc był miły dla oka i pożądany, aby uczynić ją mądrą, ale nieposłuszeństwo ma konsekwencje. W tym przypadku skutek był natychmiastowy. Jednakże w niektórych sytuacjach grzech może zostać wykryty dopiero przed sądem przed Bogiem. Zostali przeniesieni z raju do krainy trudu i bólu. Bóg powiedział do węża: «Ponieważ to uczyniłeś, przeklęty jesteś ponad wszelki byt i wszystkie dzikie zwierzęta! Będziesz się czołgał na brzuchu i będziesz jadł proch po wszystkie dni swego życia. I wprowadzę nieprzyjaźń pomiędzy ciebie i tę kobietę, i między twoje potomstwo a jej potomstwo; on zmiążdży ci głowę, a ty uderzysz go w piętę. Do kobiety powiedział: «Znacznie powiększę twoje bóle przy porodzie; w bólu będziesz rodzić dzieci. Twoje pragnienia będą skierowane ku twojemu mężowi, a on będzie nad tobą panował». Do Adama powiedział: „Ponieważ postuchałeś swojej żony i zjadłeś z drzewa, co do którego ci rozkazałem: «Nie wolno ci z niego jeść», «Przeklęta jest ziemia przez ciebie, przez bolesny trud będziesz z niej jadł» po wszystkie dni twego życia będzie ci rodzić ciernie i osty, a będziesz jadł rośliny polne w pocie czoła i będziesz jadł swój pokarm, aż wrócisz do ziemi, z której zostałeś wzięty bo prochem jesteś i w proch się obrócisz.”

Przez ten grzech zarówno Adam, jak i Ewa zostali oddzieleni od Boga i potrzebowali ponownego zjednoczenia się z Nim. To pojednanie wymagałoby doskonałej ofiary za grzech nieposłuszeństwa.

Konsekwencjami były oddzielenie od Boga, ból i śmierć. Jednak ich największy ból mógł nastąpić, gdy jeden syn, Kain, zabił innego syna, Abła. Grzech był obecny przed morderstwem, ponieważ serce Kaina nie było czyste i pobożne. Zarówno Kain, jak i Able składali Bogu ofiary. Ale Kain rozgniewał się, ponieważ ofiara Abła złożona Bogu została przyjęta, a jego ofiara została odrzucona.

W Liście do Hebrajczyków czytamy, że ofiara Abła była oparta na wierze. Teraz wiara opiera się na wiedzy i miłości. Zatem postępowanie i postawa Abła podobały się Bogu, podczas gdy Kaina nie. Bóg powiedział o ofierze Kaina, „jeśli «będziesz czynił to, co słuszne, czy nie będziesz przyjęty? Ale jeśli nie będziesz czynił tego, co słuszne, grzech czai się u twoich drzwi; pragnie cię mieć, ale musisz go panować».

Dlatego wydaje się, że przedmiot zaproponowany przez Kaina był nie do przyjęcia lub jego postawa była nie do przyjęcia. Być może nie zaoferował tego, co miał najlepszego, być może zaoferował coś, na co nie było autoryzowane, lub zaoferował dokładnie to, czego wymagano, ale z nastawieniem innym niż miłość do Boga. Jakakolwiek by nie była sytuacja, Bóg nie był zadowolony i Kain wiedział dlaczego. Za karę ziemia nie wydała mu owoców i stał się niespokojnym wędrowcem.

Bóg powiedział Noemu, co musi zrobić, aby ocalić sprawiedliwych przed śmiercią w zbliżającym się powodzi. Bez wątpienia instrukcje te wydawały się niezwykle, ale bardzo wyraźne. Noe mógł nawet zastanawiać się, jak łódź wykonana tylko z jednego gatunku drewna, tak długa, szeroka i wysoka, mająca tylko jedno okno i drzwi, mogłaby uratować jego i jego rodzinę. Jednak natychmiast zaczął budować arkę, ostrzegając innych przed konsekwencjami ich buntowniczego i grzesznego stylu życia. „Przez wiarę Noe, ostrzeżony o rzeczach jeszcze niewidzialnych, w świętej bojaźni zbudował arkę, aby ocalić swoją rodzinę. Przez swoją wiarę potępił świat i stał się dziedzicem sprawiedliwości, która przychodzi z wiary”.

Gdy arka była już ukończona, Noe i jego rodzina weszli do arki, a Bóg sprawił, że zwierzęta oddychające powietrzem weszły do arki. Gdy Bóg zamknął drzwi, otworzył źródła głębin i okna nieba, aby zalać ziemię. Po dniach i miesiącach wody opadły. Następnie Noe, jego rodzina i zwierzęta wyszli z arki.

Noe natychmiast zbudował ołtarz, złożył ofiarę i oddał cześć Bogu. Ofiara ta podobała się Bogu. „Pan poczuł miłą woń i rzekł w swoim sercu: Już nigdy nie będę przeklinał ziemi z powodu człowieka, choćby każda skłonność jego serca była zła od dzieciństwa. I nigdy więcej nie zniszczę wszystkich żyjących stworzeń, tak jak to zrobiłem. Dopóki ziemia będzie trwać, czas siewu i żniwa, zimno i upał, lato i zima, dzień i noc nie ustaną.” Bóg dał także pewne instrukcje i przykazania:

- Wszystko, co żyje i się porusza, będzie dla ciebie pokarmem,
- Tak jak dałem ci zielone rośliny, tak teraz daję ci wszystko,
- Nie wolno ci jednak jeść mięsa, w którym jest jeszcze krew.
- A dla twojego życia z pewnością zażądam księgowości. Od każdego zwierzęcia będę żądał rozliczeń. Od każdego też będę żądał rachunku za życie swego bliźniego.
- Ktokolwiek przeleje krew ludzką, przez człowieka zostanie przelana jego krew; albowiem na obraz Boży Bóg stworzył człowieka.
- A wy bądźcie płodni i mnożcie się; rozmnażajcie się na ziemi i rozmnażajcie się na niej.

Następnie Bóg zawarł przymierze z Noem i każdą żywą istotą. Ale grzech ponownie zapukał do drzwi, gdy Ham okazał brak szacunku swojemu ojcu, przez co został przeklęty i stał się niewolnikiem swoich braci.

„Co więcej, ponieważ nie uważali za wartościowe zachowywanie wiedzy o Bogu, wydał ich na pastwę zdeprawowanego umysłu, aby czynili to, czego nie należy robić. Wypełnili się wszelkiego rodzaju niegodziwością, złem, chciwością i deprawacją. Są pełni zazdrości, morderstw, konfliktów, oszustwa i złośliwości. Są to plotkarze, oszczercy, nienawidzący Boga, zuchwali, aroganccy i chełpliwi; wymyślają sposoby czynienia zła; są nieposłuszni rodzicom; są bezmyślni, niewierni, bez serca i bezwzględni. Chociaż znają

sprawiedliwy wyrok Boży, zgodnie z którym ci, którzy takie rzeczy czynią, zasługują na śmierć, nie tylko nadal to robią, ale też pochwalają tych, którzy się ich dopuszczają”. Zwróć uwagę na podobieństwo między czasami Noego a naszą sytuacją:

- Ludzie byli grzeszni i my jesteśmy grzesznikami, „bo wszyscy zgrzeszyli i brak im chwały Bożej”.
- Oni mieli wkrótce umrzeć i my także możemy: „Powiedziałem wam, że umrzecie w swoich grzechach”.
- Noemu powiedziano, co ma zrobić, aby ocalić sprawiedliwych, i my też to wiemy.
- Bo jeśli nie uwierzymy, że Jezus jest Synem Bożym, rzeczywiście umrzemy w naszych grzechach.”
- Wszyscy ludzie w czasach Noego mieli wybór i my także mamy wybór.
- „Powiadam wam, teraz jest czas łaski Bożej, teraz jest dzień zbawienia”.

Wiele lat po kuszeniu Adama i Ewy i poddaniu się ich pragnieniom zamiast być posłusznymi Bogu, dwieście dziewięćdziesiąt lat po potopie i setki lat przed tym, jak Bóg dał Mojżeszowi Przykazania na kamieniu, Terach został ojcem Abrama. Gdy Bóg stał się dorosły, Bóg dał Abramowi obietnicę. „Pan powiedział do Abrama: «Opuść swój kraj, swój lud i dom swego ojca i udaj się do ziemi, którą ci wskażę. Uczynię z ciebie wielki naród i będę ci błogosławił; rozstawię twoje imię i będziesz błogosławieństwem. Będę błogosławił tym, którzy cię błogosławią, a każdego, kto cię przeklina, przeklinam; wszystkie narody na ziemi będą przez ciebie błogosławione”. Bóg zmienił imię Abrama na Abraham, kiedy ustanowił z nim przymierze. Zatem Abraham opuścił swój dom i udał się do Kanaanu.

W Liście do Hebrajczyków 11 czytamy: „Przez wiarę zamieszkał w ziemi obiecanej, jak obcy w obcym kraju, mieszkał w namiotach podobnie jak Izaak i Jakub, którzy byli wraz z nim dziedzicami tej samej obietnicy. Był bowiem wyczekując miasta na fundamentach, którego architektem i budowniczym jest Bóg.” Powinno być jasne, że Boża obietnica dana Abrahamowi była dana całej ludzkości, a nie jednemu narodowi.

Abraham i Sara, jego żona, byli bezdzietni, chociaż Bóg obiecał, że będą mieli wielu potomków. Niecierpliwie czekali, aż Bóg spełni swą obietnicę dotyczącą syna. Kierując się ludzkim rozumem, wzięli sprawy w swoje ręce. Ich niecierpliwie działanie spowodowało później wielkie konflikty między potomkami Izmaela, pierworodnym synem Abrahama ze służebnicy Sary, a potomkami Izaaka, obiecanego syna Abrahama i Sary. Bóg zaczął, aż posiadanie dziecka stało się fizycznie niemożliwe dla Abrahama i Sary, zatem gdy je urodzi, nie będzie wątpliwości, że będzie to bezpośredni rezultat Bożej obietnicy i ich wiary.

Abraham stał się ojcem wielu narodów i był znany jako ojciec wiernych, ale nie był bez grzechu. Skłamał więcej niż raz. Kiedy stanął twarzą w twarz z Bogiem, pokutował i położył w Nim wiarę i zaufanie. Przez potomków Abrahama, Izaaka i Jakuba na świat przyjdzie zbawiciel, aby odkupić posłusznych wiernych.

„Gdy Abram miał dziewięćdziesiąt dziewięć lat, ukazał mu się Pan i rzekł: «Ja jestem Bóg Wszechmogący. Chodź przede mną i bądź nienaganny. Utwierdzą moje przymierze między mną a wami i znacznie powiększą waszą liczebność». przymierze zostało przypieczętowane przez posłuszeństwo Abrahama Bożemu nakazowi obrzezania wszystkich mężczyzn. Działo się to zanim mieli dzieci i setki lat przed nadaniem Prawa Mojżeszowi. Mniej więcej rok później urodził się Izaak, którego Abraham obrzezał ósmego dnia zgodnie z przymierzem.

Później, gdy Izaak był starszy, Bóg nakazał Abrahamowi, aby złożył Izaaka w ofierze całopalnej. To była próba wiary Abrahama. Abraham rozumował, że skoro Bóg dał mu Izaaka, gdy fizycznie było niemożliwe, aby on i Sara mieli syna, to mógł wskrzesić Izaaka z martwych, aby spełnić swoją obietnicę.

Co jest tak znaczącego w tej relacji między Bogiem a Abrahamem? Bóg wymaga przede wszystkim posłuszeństwa i wierności. Przez wiarę Abrahama zapoczątkowana została Boża obietnica zapewnienia

człowiekowi drogi do pojednania z Nim. Stało się to zrealizowane dopiero wiele lat później, kiedy Jezus z Nazaretu, poprzez całkowite posłuszeństwo, ofiarował siebie jako ofiarę przebłagalną za grzechy człowieka. To przez Izaaka, syna obietnicy, a nie Izmaela, jego pierworodnego, przymierze będzie kontynuowane, jako że Jezus był potomkiem Izaaka poprzez Dawida.

To była Boża obietnica, że przez Abrahama wszystkie narody ziemi będą błogosławione. Dlatego ludzkość w żaden sposób nie może zasłużyć na Jego pojednanie. Jest to obietnica i kwestia postawy, wiary i posłuszeństwa Jezusowi Chrystusowi i Jego Orędziu Pojednania. Nie powinno być tak zadziwiające, że Bóg błogosławi wiernych i posłusznych, a wydziedzicza zbuntowanych nieposłusznych.

Z powodu problemów między pasterzami Abrahama a jego bratankiem Lotem, Abraham pozwolił Lotowi wybrać swoją ziemię, a Abraham zajął inny obszar. Lot wybrał lepszą okolicę w pobliżu miasta Sodoma. „I rzekł Pan: Ponieważ wielki jest krzyk przeciwko Sodomie i Gomorze, a ich grzech jest bardzo ciężki, zejść teraz i zobaczę, czy postąpili dokładnie tak, jak doszli do Mnie krzyki przeciwko Sodomie i jeśli nie, będę wiedział”. Zanim Bóg posłał aniołów, aby zniszczyli Sodomę, objawił swoje plany Abrahamowi, który błagał Boga, aby ocalił Sodomę ze względu na mieszkających tam sprawiedliwych ludzi. Ale było ich tak niewielu. I tak aniołowie Boży w postaci ludzi ukazali się wieczorem, gdy wchodzili do miasta Sodoma. Kiedy Lot zobaczył tych gości, nalegał, aby weszli do jego domu pod jego opieką.

Niegodziwość Sodomy jest wyraźnie widoczna w następujący sposób: „A zanim się położyli, mieszkańcy miasta, mieszkańcy Sodomy, starzy i młodzi, wszyscy ludzie ze wszystkich stron otoczyli dom. I zawołali Lota, i powiedzieli mu: «Gdzie są ci mężowie, którzy przyszli do ciebie dziś wieczorem? Przyprowadź ich do nas, abyśmy mogli ich poznać cielesnie. Lot więc wyszedł do nich przez drzwi, zamknął za sobą drzwi i powiedział: „Proszę, bracia moi, nie czyńcie tak niegodziwie! „Patrz, mam dwie córki, które nie znały mężczyzny; proszę, pozwól mi ich do ciebie wyprowadzić, a ty możesz z nimi zrobić, co chcesz; tylko nic nie róbcie tym ludziom, bo z tego powodu weszli pod cień mojego dachu. A oni powiedzieli: „Odsuń się!” Wtedy powiedzieli: „Ten przyszedł, aby tu pozostać i nadal pełni funkcję sędziego; teraz postąpimy z tobą gorzej niż z nimi. Nacisnęli więc mocno Lota i podeszli, aby wyważyć drzwi. Ale aniołowie wyciągnęli ręce i wciągnęli Lota ze sobą do domu i zamknęli drzwi.”

Aniołowie wyjaśnili Lotowi cel swojej misji w ten sposób: „Kiedy zaświtał poranek, aniołowie namawiali Lota, aby się spieszył, mówiąc: «Wstań, zabierz swoją żonę i dwie córki, które tu są, abyś nie zginął pod karą miasta.» „Pospiesz się, uciekaj tam. Bo nie mogę nic zrobić, dopóki tam nie przybędziesz. Słońce weszło nad ziemię, gdy Lot wszedł do Soaru. Wtedy Pan spuścił od Pana z niebios siarkę i ogień na Sodomę i Gomorę. I tak zniszczył te miasta, całą równinę, wszystkich mieszkańców miast i to, co rosło na ziemi.”

Bóg usunął Adama i Ewę z Ogrodu Eden z powodu nieposłuszeństwa i zniszczył wodą wszystkich ludzi z powodu niegodziwości człowieka i złych zamiarów jego serca, wewnętrznej istoty człowieka, z wyjątkiem Noego, jego rodziny i wybranych zwierząt. Teraz zniszczył Sodomę ogniem z powodu wielkiej niegodziwości. Powinno być oczywiste, że Bóg nie toleruje nieposłuszeństwa i niegodziwości, a ci, którzy je praktykują, również zostaną zniszczeni, jeśli nie odwrócą się od swojej niegodziwości i nie będą posłuszni woli Bożej.

Bóg powołał Abrahama, gdy ten mieszkał w Ur Chaldejski, aby udał się do dalekiego kraju. Nie miał miejsca, które mógłby nazwać domem; jedynie obietnicę, że jego potomkowie pewnego dnia będą mieli dom. Wiele lat później potomkowie Abrahama ostatecznie stali się niewolnikami w Egipcie. Bóg przez Mojżesza wybawił ich z niewoli, aby udali się do ziemi swojego dziedzictwa, ziemi, po której wędrował Abraham. Przypomina to nasz krótki pobyt tutaj, na ziemi, pośród niegodziwości, będącej niewolnikami grzechu. Bóg przez Chrystusa wybawi nas przez posłuszeństwo i wierność życiu z niewoli grzechu do domu w niebie.

Ich podróż do tego odległego kraju, Egiptu, rozpoczęła się od tchórzliwego czynu synów Jakuba wobec młodszego brata Józefa, kiedy sprzedali go grupie Izmaelitów, potomków pierworodnego syna Abrahama. Sprzedali go jako zwykłego niewolnika, a następnie oszukali Jakuba, aby uwierzył, że Józef został zabity przez dzikie zwierzę. Pamiętajcie, że Jakub również oszukał swojego ojca, aby otrzymać błogosławieństwo. Józef pozostał wierny Bogu, a Bóg posłużył się nim w swoim planie stworzenia potężnego narodu z potomków Abrahama. Miało to nastąpić po latach niewoli wśród ludu, który czcił stworzenia, a nie Boga Wszchemmogącego.

Po czterystu latach spędzonych w Egipcie narodził się Mojżesz. Jego rodzice sprzeciwili się edyktom faraona nakazującym zabicie dziecka i ukryli je. Postępowali sprawiedliwie, gdyż byli gotowi sprzeciwić się poleceniom faraona, zamiast sprzeciwić się rozkazom Boga. „Dzięki wierze rodzice Mojżesza ukrywali go przez trzy miesiące po urodzeniu, bo widzieli, że nie jest zwykłym dzieckiem, i nie bali się wyroku królewskiego”. Mojżesza odnalazła córka faraona, która się nad nim zlitowała. Siostra Mojżesza wezwała swoją matkę, a „córka faraona rzekła do niej: «Weź to dziecko i wykarm je dla mnie, a ja ci zapłacę». Kobieta wzięła więc dziecko i karmiła je piersią. Gdy dziecko podrosło, zabrała je do córki faraona, a on stał się jej synem. Dała mu imię Mojżesz, mówiąc: Wyciągnęłam go z wody”.

„Dzięki wierze Mojżesz, gdy dorósł, nie chciał być nazywany synem córki faraona. Wolał być źle traktowany wraz z ludem Bożym, niż przez krótki czas cieszyć się przyjemnościami grzechu. Uważał za hańbę przez wzgląd na Chrystusa ma większą wartość niż skarby Egiptu, gdyż wyczekiwał swojej nagrody przez wiarę opuścić Egipt, nie ulękłszy się gniewu króla; wytrwał, bo ujrzał Niewidzialnego”. Po czterdziestu latach szkolenia się we wszystkich zwyczajach Egipcjan, Bóg przez kolejne czterdzieści lat szkolił Mojżesza jako pasterza, zanim powołał go, aby wyprowadził potomków Abrahama z niewoli niewoli do ziemi obiecanej dawno temu Abrahamowi, Izaakowi i Jakubowi. Zatem Bóg posłał Mojżesza i Aarona do faraona, żądając, aby faraon wypuścił Izraelitów i oddał mu pokłon. Bóg dał faraonowi i Egipcjanom dziesięć możliwości wyboru posłuszeństwa zamiast zniszczenia. Faraon zdawał się dostrzegać moc Boga, lecz z każdą mijającą okazją coraz łatwiej było mu odmówić. Po śmierci swego pierworodnego kazał Izraelitom odejść. Wyszli, ale on zmienił zdanie i ścigał ich, aby sprowadzić ich z powrotem do niewoli.

To właśnie nad Morzem Czerwonym Izraelici musieli dokonać wyboru, czy chcą być posłuszni Bogu, czy wrócić do niewoli. Tam też faraon i jego armia zostali pochowani w wodach morskich. Po drugiej stronie powstał nowy naród, wyzwolony z niewoli. Nie weszli do Kanaanu od razu, gdyż ich wiara była słaba. Odrzucili świadectwo Jozuego i Kaleba, którzy zaufali Bogu. Minęło czterdzieści lat, zanim byli gotowi być posłuszni i domagać się ziemi obiecanej. Chociaż ta ziemia została im dana z łaski Bożej, aby ją zamieszkać, musieli walczyć z wrogami Boga.

W rezultacie błąkali się po pustyni w pobliżu ziemi obiecanej przez czterdzieści lat i nigdy nie weszli do Ziemi Obiecanej. Dopiero śmierć wszystkich mężczyzn powyżej dwudziestego roku życia (z wyjątkiem Jozuego i Kaleba) pozwoliła im wejść do Ziemi Obiecanej. Bóg zabronił Mojżeszowi wprowadzenia ich do Kanaanu. Zamiast tego był to Jozue, wierny doradca Mojżesza. Kiedy zaufali Bogu i byli Mu posłuszni, pozwolono im wejść do Ziemi Obiecanej. Przypomina to także naszą ucieczkę od grzechu. Na krzyżu Chrystusa musimy podjąć decyzję i pochować naszego grzesznego mistrza w wodach chrztu, aby powstać jako nowe stworzenie. Paweł stwierdził w szóstym Liście do Rzymian, czyż nie wiecie, że my wszyscy, którzy zostaliśmy ochrzczeni w Chrystusa Jezusa, zostaliśmy ochrzczeni w Jego śmierć? Zostaliśmy więc razem z nim pogrzebani przez chrzest w śmierć, abyśmy i my, jak Chrystus powstał z martwych przez chwałę Ojca, mogli żyć nowym życiem. Jeśli tak zjednoczyliśmy się z nim w chwili jego śmierci, z pewnością zjednoczymy się z nim także w jego zmartwychwstaniu. Wiemy bowiem, że nasz dawny ja został wraz z Nim ukrzyżowany, aby grzeszne ciało zostało zniszczone i abyśmy nie byli już niewolnikami grzechu, ponieważ każdy, kto umarł, został uwolniony od grzechu.”

My także musimy mieć posłuszną wiarę i pojednać się z Bogiem, aby wejść do naszej Ziemi Obiecanej, Nieba.

W drodze do ziemi obiecanej Bóg uczynił Izraelitów wieloma cudami błogosławieństwa, z których najważniejszym był poprowadzenie milionów niewolników do ziemi obiecanej wiele lat wcześniej Abrahamowi.

Trzy miesiące po opuszczeniu Egiptu i około czterysta lat po Bożej obietnicy danej Abrahamowi rozbili obóz na Synaju. Tutaj pojawił się Bóg, przekazując Mojżeszowi swoje przykazania. „Rzekł Pan do Mojżesza: Wstąp do mnie na górę i zostań tutaj, a dam ci tablice kamienne z prawem i przykazaniami, które napisałem dla ich pouczenia”. Nazywamy je Dziesięcioma Przykazaniami, podsumowanymi poniżej:

- „Nie będziesz miał bogów cudzych przede mną”.
- „Nie będziesz czynił sobie bożka.
- „Nie będziesz bezużytecznie używać imienia Pana, Boga swego,
- „Pamiętajcie o dniu szabatu, świętując go.
- „Czcij ojca swego i matkę swoją”.
- „Nie będziesz mordował”.
- „Nie będziesz cudzołożył”.
- „Nie będziesz kradł”.
- „Nie będziesz fałszywie zeznawał przeciwko bliźniemu swemu”.
- „Nie będziesz pożądał niczego, co należy do bliźniego twego.

Przeczytaj je jeszcze raz i zwróć uwagę, że są to prawa, zasady, regulacje, rzeczy, które należy zrobić i rzeczy, których nie należy robić. Czy znalazłeś jakieś oświadczenie o przebaczeniu lub wierze? NIE! Czy zauważyłeś, że tylko jeden lub dwóch zajmowało się sercem, umysłem i postawą mężczyzny? NIE! Przymierze to miało doprowadzić nas do Chrystusa i, jak powiedziano w Liście do Hebrajczyków, zostało zastąpione nowym, przymierzem, które przebacza niegodziwość. „Gdyby bowiem nie było nic złego w tym pierwszym przymierzu, nie szukano by miejsca na inne. Ale Bóg znalazł winę w ludze i rzekł: «Nadchodzi czas, wyrocznia Pana, kiedy zawrę nowe przymierze z nie będzie podobne do przymierza, które zawarłem z ich przodkami, gdy ująłem ich za rękę, aby wyprowadzić ich z Egiptu, ponieważ nie dochowali wierności mojemu przymierzu i odwróciłem się od nich – wyrocznia Pana”.

„To jest przymierze, które zawrę z domem Izraela po tym czasie – wyrocznia Pana. Włożę moje prawa w ich umysły i wypiszę je na ich sercach. Będę ich Bogiem, a oni będą moim ludem. Już nikt nie będzie uczył swego bliźniego ani nikt swego brata, mówiąc: „Poznajcie Pana”, bo wszyscy mnie poznają, od najmniejszego do największego, bo przebaczę im niegodziwość i wspomnę na ich grzechy już nie.

„Nazywając to przymierze «nowym», sprawił, że pierwsze stało się przestarzałe, a to, co jest przestarzałe i starzejące się, wkrótce zniknie”.

Kiedy Jezus przyszedł, głosił przesłanie pokuty, przesłanie Bożej łaski oraz wiary, miłości i pojednania. Jego misją było „wypełnienie woli Tego, który Mnie posłał, i dokończenie Jego dzieła”. Otworzył drogę do przebaczenia grzechów, chętnie oddając swoje życie jako ofiarę przebłagalną za NASZE grzechy wszystkim, którzy w Niego wierzą i którzy „całym sercem byli posłuszni formie nauki, której zostaliście powierzeni”.

„Zanim przyszła ta wiara, byliśmy więźniami Prawa, zamykani, aż do objawienia się wiary. Zatem ustanowiono Prawo, aby doprowadzić nas do Chrystusa, abyśmy mogli zostać usprawiedliwieni z wiary. Teraz, gdy przyszła wiara, nie jesteśmy już pod nadzorem prawa.”

„A was, którzy umarliście z powodu upadków i nieobrzezania waszego ciała, razem z nim ożywił, przebaczywszy wam wszystkie przewinienia i wymazując pismo wymagań, które było przeciwko nam i było nam przeciwne. I On usunął go z drogi, przybijając go do krzyża”.

Boża miłość i miłosierdzie zapewniły doskonałą krwawą ofiarę w Jego Synu. Śmierć Chrystusa ustanowiła „nowe przymierze”, zapewniające przebaczenie grzechów i wolność od grzechu wszystkim, którzy posłuchają wezwania do pokuty i posłuszeństwa.

Zatem „Mówcie i postępujcie jak ci, którzy będą sądzeni przez prawo, które daje wolność, bo temu, kto nie był miłosierny, przyjdzie sąd bez miłosierdzia. Miłosierdzie zwycięży nad sądem”!

Po wyzwoleniu z niewoli egipskiej i otrzymaniu ziemi mlekiem i miodem płynącej, Izraelem rządili sędziowie, których wybrał Bóg. Ale Izraelici chcieli być jak wszystkie otaczające ich narody. Odrzucili Boga i chcieli króla. Zatem Bóg dał im króla – Saula. Rządził według tego, czego chciał lud – rządził na podstawie opinii, a nie jako posłuszny sługa Boży. Dlatego Samuel na polecenie Boga namaścił Dawida na króla, który będzie mu posłuszny. Wiele razy Dawid musiał uciekać przed Saulem, ponieważ Saul go ścigał niczym pospolity przestępca pragnący go zabić. Jednak pomimo tego Dawid nie chciał zrobić niczego „wbrew pomazańcowi Bożemu”.

Po śmierci Saula królem został Dawid. Bóg powiedział o Dawidzie: „Po usunięciu Saula uczynił Dawida swoim królem. Złożył o nim świadectwo: «Znalazłem Dawida, syna Jessego, męża według mego serca; uczyni wszystko, co chcę, aby uczynił». Z potomstwa tego człowieka Bóg, zgodnie z obietnicą, wywiódł Izraelowi Jezusa Zbawiciela.”

Pewnego razu ludzie Dawida znaleźli się w stadzie bardzo bogatego człowieka i gdy tam postępowali z nim honorowo, chroniąc go, nie znęcając się nad jego pasterzami ani nie zabierając niczego, co należy do niego. Później Dawid był w pobliżu, jego ludzie byli głodni i potrzebowali jedzenia, więc Dawid poprosił o pomoc, ale Nabal, gburowaty człowiek znany ze swojego podłego postępowania, odmówił prośbie Dawida w sposób ostry i lekceważący. Dawid bardzo się rozgniewał, chcąc go zabić, ale okazał skrucę i pozwolił Bogu dokonać swego wyroku.

Ale nie wszystko w życiu Dawida było pobożne. Zamiast iść na bitwę ze swoją armią, pozostał w domu. Tam ujrzał piękną kobietę, zapragnął jej i posłał po nią, aby dopuściła się cudzołóstwa. Dowiedziawszy się, że jest w ciąży; Dawid nakazał zamordowanie jej męża, aby zatuszować swój grzech. Straszny? Tak! Podobać się Bogu? NIE! Dawid pragnął cielesnego zaspokojenia i poddał się pokusie. Bardzo cierpiał za ten grzech. Jednak w konfrontacji z Natanem, posłańcem Boga, przyznał się do swojej niegodziwości, okazał skrucę i błagał o przebaczenie. Chociaż otrzymał przebaczenie, nadal poniósł konsekwencje swoich grzesznych czynów.

Bez wątpienia jego postawa serca, wyrzuty sumienia i pragnienie przebaczenia, aby pojednać się z Bogiem, są powodem, dla którego Bóg powiedział: „Znalazłem Dawida, syna Jessego, męża według Mojego serca, który wykona całą moją wolę. " Taka jest dzisiaj sytuacja każdego. Wszyscy zgrzeszyliśmy, potrzebujemy odpowiedniego podejścia do naszego grzechu i pojednania z Bogiem.

Bóg obiecał Dawidowi, że jeden z jego potomków zasiądzie na jego tronie na zawsze, nawiązując do Jezusa, Chrystusa, którego królestwu nie będzie końca.

Za panowania królów Bóg przekazał swoje przesłanie poprzez ludzi, których nazywamy prorokami. Wszyscy prorocy przekazali Boże przesłanie dzieciom Izraela, ale nie wszyscy przekazali proroctwa o nadchodzącym

Mesjaszu. Przez setki lat i przez wielu różnych proroków spisano ponad pięćdziesiąt proroctw, z których wszystkie spełniły się w Jezusie. Poniżej wymieniono kilka proroctw wraz z ich wypełnieniem w Nowym Testamencie.

Proroctwo Malachiasza 3:1. "Uważaj! Wysyłam mego posłańca, a on przygotuje przede mną drogę. Wtedy nagle Pan, którego szukasz, przyjdzie do swojej świątyni. On jest posłańcem przymierza, którego pragniecie. Uważaj! On nadchodzi!" – mówi Pan Zastępów Niebieskich.

Spełnienie - Mateusza 2:2. Gdy Jezus narodził się w Betlejem w Judei za panowania króla Heroda, mędrcy ze wschodu przybyli do Jerozolimy i zapytali: „Gdzie jest ten, który się narodził, król żydowski? Widzieliśmy jego gwiazdę na wschodzie i przyszliśmy aby go czcić.”

Proroctwo Rodzaju 49:10 Nie odejdzie berło od Judy ani laska spomiędzy jego stóp, dopóki nie przyjdzie mu danina; i jemu będzie posłuszeństwo narodów.

Spełnienie – Łk 3,23-38. Genealogia Jezusa śledzi Jego rodowód od Dawida aż do Adama.

Proroctwo Jeremiasza 23:5. „Oto idą dni, wyrocznia Pana, kiedy wzbudzę Dawidowi odrośl sprawiedliwą, a on będzie królował jako król i postępował mądrze, i będzie wykonywał prawo i sprawiedliwość na ziemi.

Spełnienie - Mateusza 1:1. To jest zapis życia Jezusa Mesjasza, syna Dawida, syna Abrahama.

Proroctwo Izajasza 7:13 -4. I rzekł: Słuchajcie więc, domu Dawida! Czy to za mało dla was, abyście męczyli się ludźmi, że męczycie i mego Boga? Dlatego sam Pan da wam znak. Oto Dziewica poczne i porodzi dziecko. syna i nazwie go imieniem Immanuel.

Spełnienie - Mateusza 1:18. W ten sposób odbyły się narodziny Jezusa Mesjasza. Kiedy jego matka, Maria, była zaręczona z Józefem, zanim zamieszkali razem, Duch Święty odkrył, że jest ona brzemienna.

Proroctwo Micheasza 5:2. Ale ty, Betlejem Efrata, które jesteś zbyt małe, aby należeć do rodów Judy, z ciebie wyjdzie mi ten, który będzie władcą w Izraelu, którego pochodzenie jest od dawnych, od starożytnych dni.

Spełnienie - Mateusza 1:1. To jest zapis życia Jezusa Mesjasza, syna Dawida, [Betlejem] syna Abrahama.

Proroctwo Zachariasza 9:9. Raduj się wielce, córko Syjonu! Krzycz głośno, córko jerozolimska! Oto twój król przychodzi do ciebie; sprawiedliwy i mający zbawienie, pokorny i dosiadający ośła, źrebaka oślicy.

Spełnienie - Mateusza 21:6-7. I uczniowie poszli i uczynili tak, jak im nakazał Jezus, i przyprowadzili ośła i oślę, i włożyli na nie swoje szaty, a on na nich usiadł.

Proroctwo Izajasza 53:5. Ale on został zraniony za nasze przestępstwa, został starty za nasze winy; kara naszego pokoju spadła na niego; a dzięki jego ranom jesteśmy uzdrowieni

Spełnienie - Mateusza 27:26. Wtedy wypuścił im Barabasa; lecz Jezusa ubiczował i wydał na ukrzyżowanie.

Proroctwo Izajasza 53:7. Był uciskany i uciskany, a nie otworzył ust swoich; jak baranek na rzeź prowadzony i jak owca, która milczy przed tymi, którzy ją strzygą, tak nie otworzył ust swoich.

Spełnienie - Mateusza 27:12-14. Choć Jezus był oskarżany przez arcykapłanów i starszych, nie odpowiedział. Wtedy Piłat zapytał go: „Nie słyszysz, jakie zarzuty ci stawiają?” Ale Jezus w ogóle nie odpowiedział, więc namiestnik był bardzo zaskoczony.

Proroctwo Izajasza 53:9. I uczynili jego grób z bezbożnym i z bogatym człowiekiem w chwili jego śmierci, mimo że nie dopuścił się przemocy i nie było podstępów w jego ustach.

Spełnienie - Mateusza 27:57-59. Później tego samego wieczoru przybył z Arymatei bogaty człowiek. Miał na imię Józef i został uczniem Jezusa. Poszedł do Piłata i poprosił o ciało Jezusa, a Piłat nakazał to zrobić.

Więc. Józef wziął ciało i owinął je w czyste prześcieradło. Następnie umieścił je w swoim nowym grobowcu, który wykuł w skale. Po przetoczeniu dużego kamienia przez drzwi grobowca wyszedł.

Był to Chrystus bez grzechu, całkowicie posłuszny Bogu, chętnie oddający swoje życie jako ofiarę pojednawczą za nas, wypełniając w ten sposób Bożą obietnicę daną Dawidowi i Abrahamowi.

Dzisiaj ludzkość znajduje się w niewoli grzechu. Jesteśmy wyzwoleni z niewoli grzechu przez krew Chrystusa. Dotarcie do Nieba, naszej ziemi obiecanej, wymaga ciągłego posłuszeństwa i wierności, zawsze walcząc z wrogami Boga.